

EL BORINOT

Any II - Núm. 38

14 d'agost 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

L A C A D I R A P E R M E R E I X E R

Una "tallada" i un "biberon"...

Ja són pretensions!

U. A.
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 - BARCELONA

Telèfon 813-S. P.

Establiments MARAGALL

Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

Ja està a punt d'arribar

EL BORINOT

*amb tot de zum-zum
de*

Sitges, la blanca Subur

Serà el número vinent

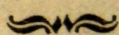
ACABA DE SORTIR

La lluna dins el llac

Poemes i cançons

DE

JOSEP M. PROUS I VILA

De venda en les llibreries principals.

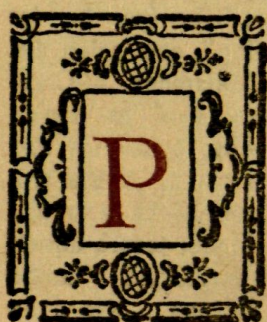
Preu: 3 Pessetes

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

ELS JOCS FLORALS

OSATS a fer un Borinot de Festa Major, no podíem mancar de parlar dels Jocs Florals, que, altres temps, eren un «número» de les festes, i no el menys divertit, certament.

La coneixen, vostès, la mecànica d'uns Jocs Florals? Es relativament senzilla: la Comissió de Festes de la Festa Major designava una subcomissió especial encarregada de l'organització dels Jocs. Aquesta subcomissió tenia, un cop designada, una feina prèvia: cercar premis. Posava fil a l'agulla, anant a trobar aquest i aquell senyor de la colònia, tal i tal societat, els diputats «provincials» del districte, el diputat en Corts, el senador, el president de la Mancomunitat, de vegades el Governador Civil i el Capità General. Qui els oferia uns llibres, qui unes pessetes, qui un objecte d'art (?)—alguns senyors donants en deien *objecte* d'art—.

Mentre això anava madurant, hom curava de muntar el Jurat Qualificador; ja era corrent, el Jurat solia compondre's amb quatre senyors de Barcelona, i tres vulgarment anomenats «indígenes», per significar els qui residien en la població on havien de tenir-se els Jocs.

Acomplerts aquests dos extrems, hom llençava la convocatòria:—«Als poetes i prosadors de Catalunya, Salut!». Després d'aquestes paraules, a les quals seguien, sovint, mantes «nyinyeries», començava la tirallonga dels premis: 15, 20, 30, i més i tot.

La immensa falanx d'escriptors de Catalunya hi vessava de tot, en forma de 300, 400, etcètera composicions... Arribava la fi del terme d'admissió: començava la tasca del Jurat: generalment molt penosa: no hi havia premis per tots els qui s'ho merèixien! Però, en fi: allà va el veredictel!

A l'endemà de la publicació del veredictel, a voltes el mateix dia, ja veïeu la gasetilla del diari, que començava així:—«Per conducte fidedigne sabem que... Hom diu per les penyes literàries que... Hom dona per segur que...», i a seguit constava el nom del guanyador de la Flor Natural, i la notícia de la futura, probable Reina de la Festa.

Venia la festa: allò era un davassall de poesia, d'humor i de noies «gentils». Venia, acabat, el «lunch» on generalment tothom cabia; de vegades es feia banquet, on ja no cabia tanta gent. Els poetes feien moltes «conquistes», deixaven llatzerats d'amor innumbrables cors femenins. Oh, poetes cruels que s'entornaven, fresquets, amb un bitllet de cinquanta o de vint-i-cinc!

Ja no cal dir-ho, després venien les «crítiques». D'aquestes crítiques sovint havien nascut grans escarafalls, i àdhuc polèmiques: hom parlava de parcialitats, d'injustícies, de combines, de torna-jornals; però jo us dic, no cregueu res de tot això.

De vegades els Jocs Florals es converteixen en jocs de bufetades.

I, és clar: havent-hi jocs de bufetades, ens podem passar de Jocs Florals; ja estem prou divertits.

Com que sembla que fa mal temps, la processó va per dins.

Canvi de noms en les estacions

Un senyor ens tramet la següent transcripció de noms, pel que pugui convenir:

III

PRESTAMO (Manlleu).
CORTE TIerno (Tallendre).
REOS (Reus).
EN EL CAÑON (Alcanó).
RIPIOJO (Ripoll).
TORRE DEL SEÑOR DESVERGONZADO (Torredembarra).
MUERE EL (Morell).
LAZARO [HIPOLITO] (Vendrell).
SE DISTRAE LA OLA (Badalona).
LORITO DE MAR (Lloret de Mar).
SERVILLETAS DE COCINA (Capsanes).
SUYA (Seva).
ANTONIA (Tona).
FALTA SUYA (Taradell).

Noi, aparta l'atxa!

B

ENS trobem sota el balcó de casa el batlle, en el moment de començar la "tocada" de compliment, i quasi obligatòria en aquests llocs. Els músics, tips d'oca, de gall, de conill, i d'altres mil viandes pròpies d'aitals dies de festa major, saboregen i masteguen un cigar faixat, que els han donat junt amb el cafè; cosa que ja, de dies abans, hom havia discutit en Junta general. El director d'orquestra enraona baixet amb En Toneu, que toca el fiscorn; és un tipus inflat, vermell, que viu per menjar; i, aquesta nit, que ha fet "fart de llop", com solen dir, es troba malament...—Creu-me, Toneu, avui no toquis aquella peça; quedaries malament.—Però si ja em trobo bé, home...—No la toquis, creu. En Joanet tocarà aquell vals amb variacions, i també sortirem del pas...—No, i no—respon En Toneu. Reparteix els papers, i jo et dic que no passarà res.

Comença la peça de fiscorn.

La gent ha emmudit, com per un art d'encís.

El director se'l mira, i sua com un condemnat.

En Toneu es torna més vermell encara; inflant-se-li les venes del coll, que semblen talment les cordes d'un contrabaix. Respira fort i dificultosament; es sent una mena de ronc estrany, i a la fi, ve allò que temia el director: una rècula d'octaves, de difícil execució.

.....

De prompte el fiscorn ha emmudit, i en el moment que el silenci era més pregon, diu a un noieta que li feia llum:

—Noi, aparta l'atxa, que tinc el coll socarrimat!

I, acabat de dir això, deixa passar els compassos de difícil execució, o sigui llurs octaves, i torna a reprendre la peça, ja més tranquil. S'acaba; i una sorollosa ovació ressona en la quietud de la nit. El director, eixamplant-se-li el cor, li diu, a cau d'orella:

—Toneu: i que en tens, de barra!

I. DRHUMS.

Qui fou l'inventor del tango? La llàntia d'Igualada

(A la damisella P. T.)

NO m'ha agradat mai ficar-me en aquestes menes de danses, puix que a Catalunya en tenim de més pròpies i belles; la sardana, per exemple; però si ho faig, és simplement per apagar una mica les veus, que aquests dies han circulat per diferents punts de Barcelona, referents a qui havia estat l'autor del "tango". Tots han dit la seva: l'un ha dit que havia estat un argentí; l'altre, un italià; l'altre, un anglès; algú ha tingut l'atreviment d'afirmar que havia estat un català.

Tothom ha cregut sempre, i segueix creient, que el "tango" és d'importació argentina. Jo em guardaré prou d'afirmar el contrari; però, posats a dir cada un el seu parer, em permeto de fer avinent que jo em creia que l'inventor del cèlebre ball... havia estat el senyor Ballarà! Sona tan bé, aquest cognom, és de tanta actualitat, i és tan bellugadís, que, res, em creia que ell n'havia estat l'autor.

Ara, si algú hi sap alguna cosa més, que ho digui. Un servidor està disposat tothora a rectificar.

La cosa evident és que el tango agrada molt a les "raspes".

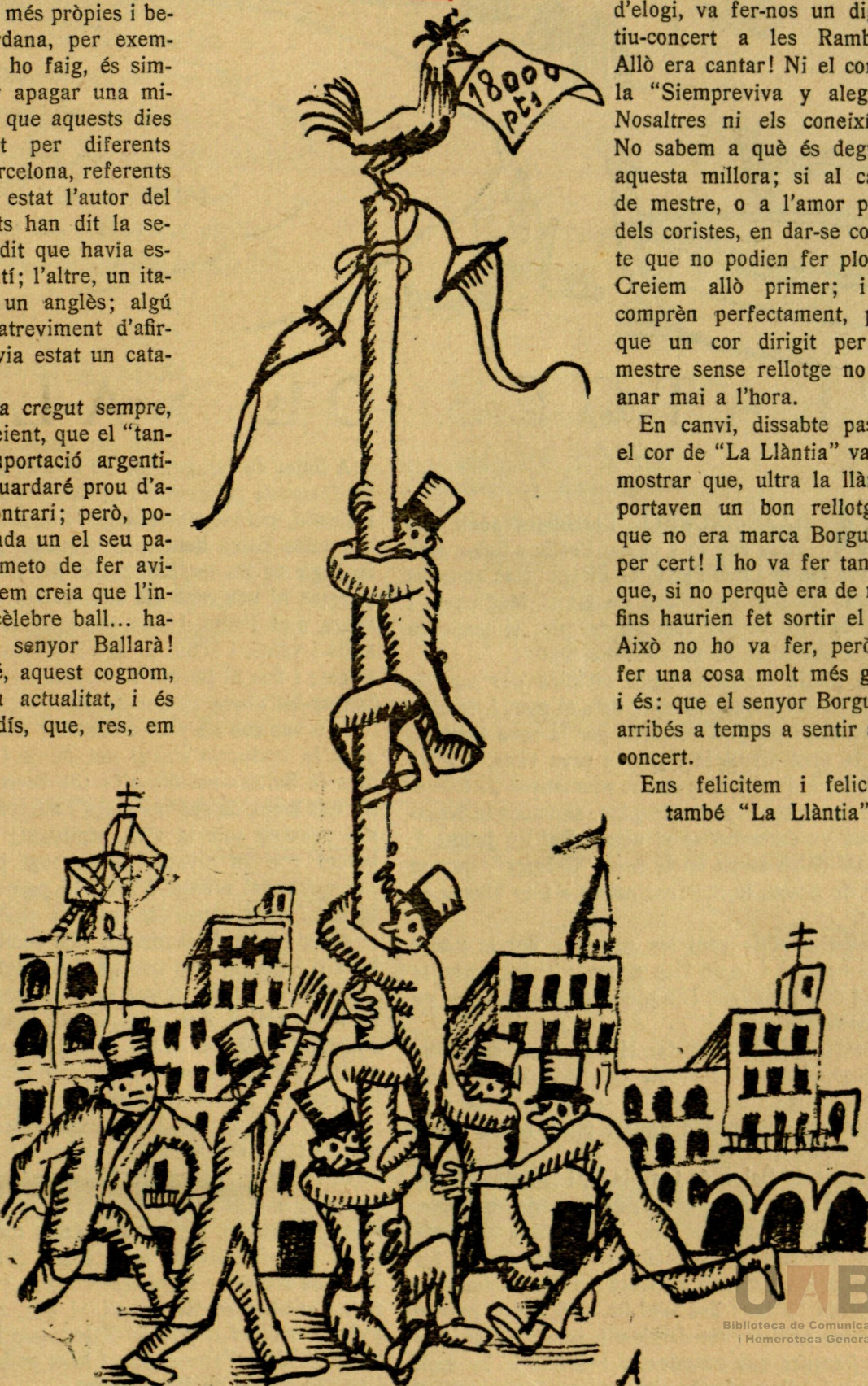
Es clar que això no té res a veure amb el senyor Ballarà!

J. DEL VAL

L'ALTRE dissabte, l'agrupació coral "La Llàntia", amb una voluntat i entusiasme dignes d'elogi, va fer-nos un digestiu-concert a les Rambles. Allò era cantar! Ni el cor de la "Siempre viva y alegre". Nosaltres ni els coneixem. No sabem a què és deguda, aquesta millora; si al canvi de mestre, o a l'amor propi dels coristes, en dar-se compte que no podien fer ploure. Creiem allò primer; i es comprèn perfectament, puix que un cor dirigit per un mestre sense rellotge no pot anar mai a l'hora.

En canvi, dissabte passat, el cor de "La Llàntia" va demostrar que, ultra la llàntia, portaven un bon rellotge i que no era marca Borgunyó, per cert! I ho va fer tan bé, que, si no perquè era de nit... fins haurien fet sortir el sol. Això no ho va fer, però va fer una cosa molt més gran, i és: que el senyor Borgunyó arribés a temps a sentir aital concert.

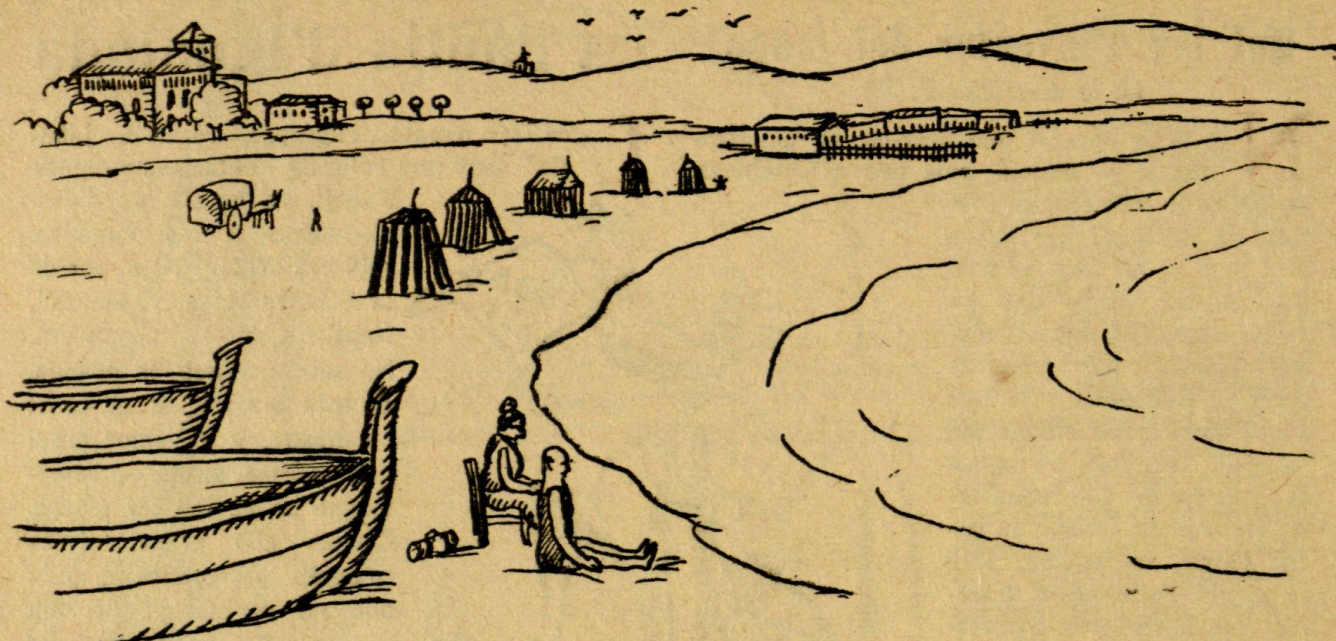
Ens felicitem i felicitem també "La Llàntia".

GUCANYA MUNICIPAL

Apa, minyons!

UB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

PLATGES DE SALOU

XII de la "Biografia dels llocs d'estiueig de Catalunya".

MILLÀS-RAURELL, l'excel·lent poeta qui cada any va a passar l'estiu a Salou amb el jove pintor Lluís Farré, ha dit que com aquelles platges no n'hi havia cap en tot el Mediterrà. I això és una veritat com un temple; si teniu un xic de paciència us en convencereu.

La platja de Salou està dividida per aquella punta de terra que s'interna dins el mar, i, és clar, forma dues platges, famoses per la seva història, per la seva amplària i per la seva vista, que es perd enllà d'enllà, fins en les muntanyes de Llavèria o en la costa plena de pins, anomenada Nazaret, on va embarcar-se el nostre Rei En Jaume I, el qual deixà escrit en la seva "Crònica", que *en eixir de Salou, la mar era calma e tota blanca de veles*.

Vulgarment la gent les anomena per la platja "dels homes" i la de "les dones"; hi ha també la platja dels capellans i la platja de les monges, no tan boniques, però.

Sembla que Déu, en fer el món ja va deixar-ho destinat així, a fi i efecte que no es poguessin banyar junts el "sexo bello" i el "feo", per tal com poguessin dedicar-se a aquest plaer sense témer imprudències.

La mar de Salou és tan plana, i les platges són tan llises, que hom pot ficar-se un o dos quilòmetres endins sense por que l'aigua li arribi més amunt del coll. Es costum dels banyistes de fer curses pedestres amb el vestit de bany, entrant i sortint de l'aigua; fins n'hi ha que, sense por de negar-se, arriben, tot caminant, sense nedar, fins a les barques que pesquen, a veure si hi ha molt de peix i àdhuc alguns s'hi prenen la "motxilla" i s'hi fan l'esmorzar.

A Salou fa cap gent de tot arreu i de tota mena. En festes de primavera i de tardor—principalment a l'estiu, però,—els reusencs i vilasecans hi passen unes hores delicioses. Aquesta gent, per tal de fugir de les impertinències del tramvia, si són pagesos hi van amb els seus carros, i, si són senyors, amb l'auto. I s'ho emporten tot, tota la família i veïns, i àdhuc el cavall o el matxo, el gos, el gat; i fins hi ha qui s'emporta les gallines, per banyar-les abans de fer l'arròs.

Se'n van cap als pins de Salou ("Sal huevo", segons la traducció literal del Peret Cavallé). Els pins de Salou—qui diu pins, diu boscos—, fan venir una mena de son tan dolça i manyaga, que hom s'hi passaria tota la vida, somniant; car són uns boscos que es presten abastament per inspirar-s'hi qualsevol artista. I allí s'hi passen tot el dia jugant i rient, sense fer cas dels veïns que tenen al costat; perquè, tanmateix allò sembla la República d'Andorra, més que un lloc d'estiueig.

Salou, el poble, consta de tres carrers, només, de cases velles. Ara, però, s'està poblant en gran manera. Hi ha uns xalets molt bufons que es van extenent fins a internar-se al camp de Vilaseca, i hom espera que a no trigar gaires anys, veurem realitzat allò del canal de Salou a Reus, transformat en tota una població, amb canal i tot; les darreres cases del camí de Tarragona a Reus, s'ajuntaran a les noves barriades de Salou, compostes de xalets, i el comerç de la metròpoli reusenca s'engrandirà de tal manera que, pel canal de Reus a Salou, s'embarcaran tots els fruits del país, garrofes, avellanes, oli, vi, etc., etc., una vegada estigui fet el port de Salou, que farà la competència al de Tarragona... i hom podrà banyar-se i passar l'estiu de Reus estant...

E P I T E L E G R A M E S

Un vol de solteres velles
i un seguit de periodistes,
que es passen les hores tristes
cercant notícies novelles,
se'n van ràpids com centelles
recorren les estacions
perquè els han dit certs guassons
que de segü hi trobaran
el que ells i elles van cercant:
gent que fa... *declaracions!*

* * *

Un ricatxo de respecte
vol fer cases de lloguer
que li costin poc diner
i fa venir l'arquitecte:
—Veurà, li diu, a l'objecte
de treure interès pujat
vull fer-ho a cost moderat,
és dir, cases... de *batalla!*
I l'arquitecte diu:—*Calla!*
fem-les de ciment... *armat!*

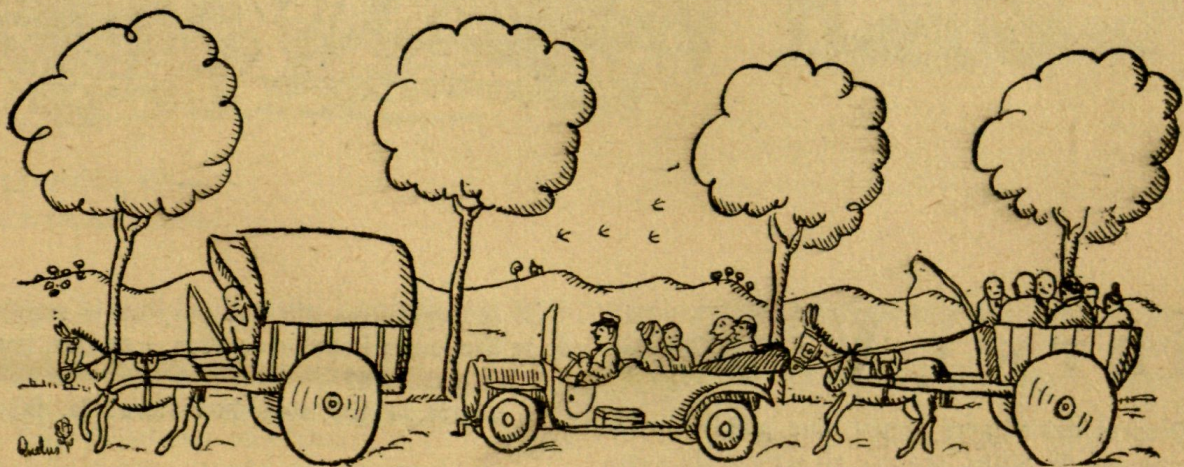
* * *

Parlaven els dos gerents
d'una important companyia
de ferrocarrils, un dia,
de conflictes imminents.
—En factors i dependents
deia un, el desordre impera
i així el balanç va endarrera.—
Fa l'altre: Són vans temors.
Perquè l'ordre dels factors,
el producte mai no altera.

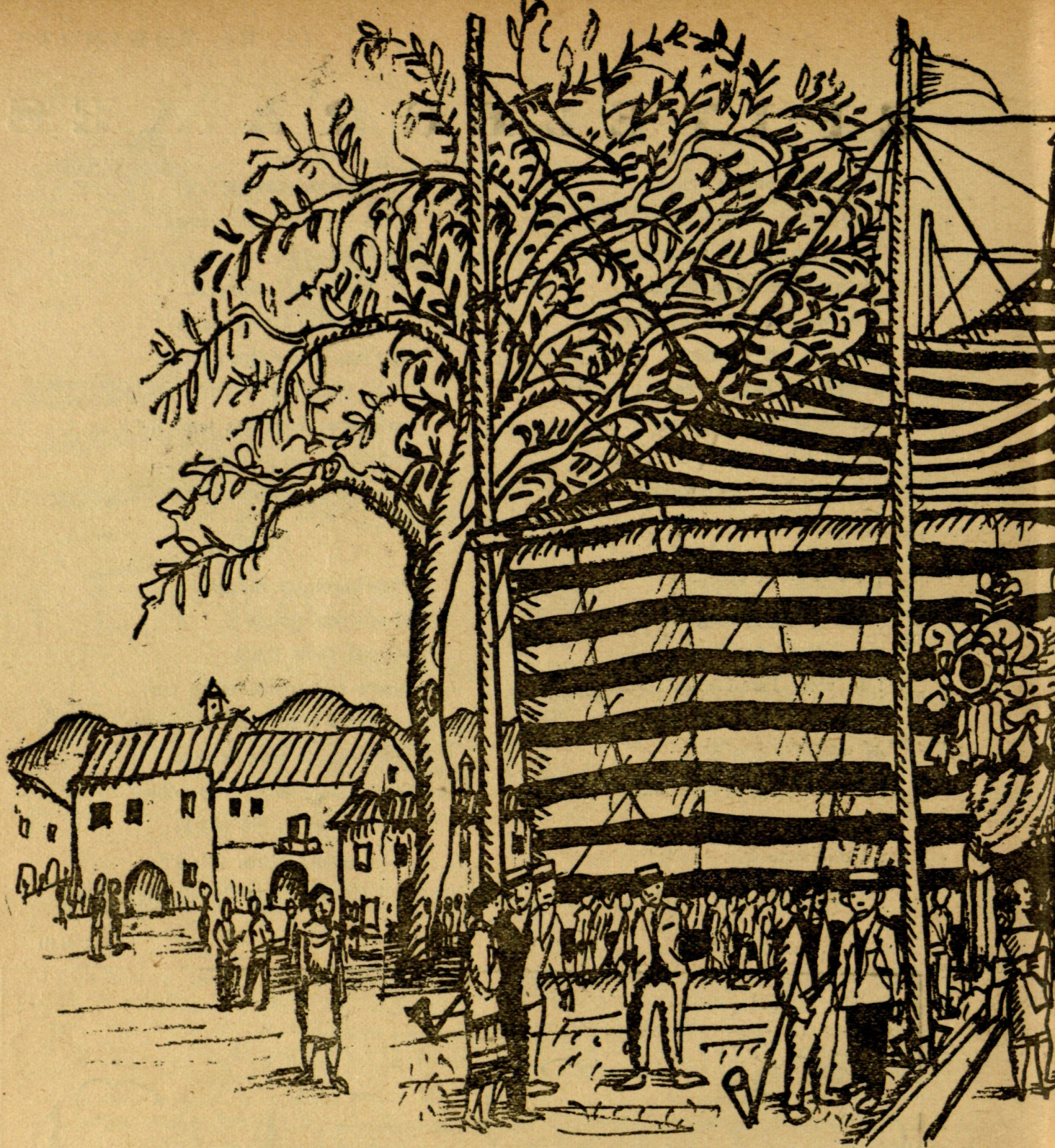
* * *

Presentava un inventor
el seu nou aeriplà
el qual podia lluità
contra forts vents sense por.
—Si tres vents, deia un senyor,
l'ataquen, és molt factible
que caigui amb fracàs terrible.
Diu l'inventor: No caurà!
—I a quatre vents, volarà?
—A *Quatre Vents!* Impossible!

RAU-RAU

Cap a la platja de Salou, que no hi neva ni plou.

—Es gran aquest envelat.
—Ja veus; i encara no s'h

SETS I VUITS

Després del número vinent, que portarà molts zum-zums de Sitjes, seguirà el número de zum-zums de Vilafranca, pàtria de l'Anís Penedès, que es pinta sol. Ja veureu quines copetes!

El senyor Torras diu que proposa la supressió de la Biblioteca Popular de Vich. I és clar, home: què tanta cultura!

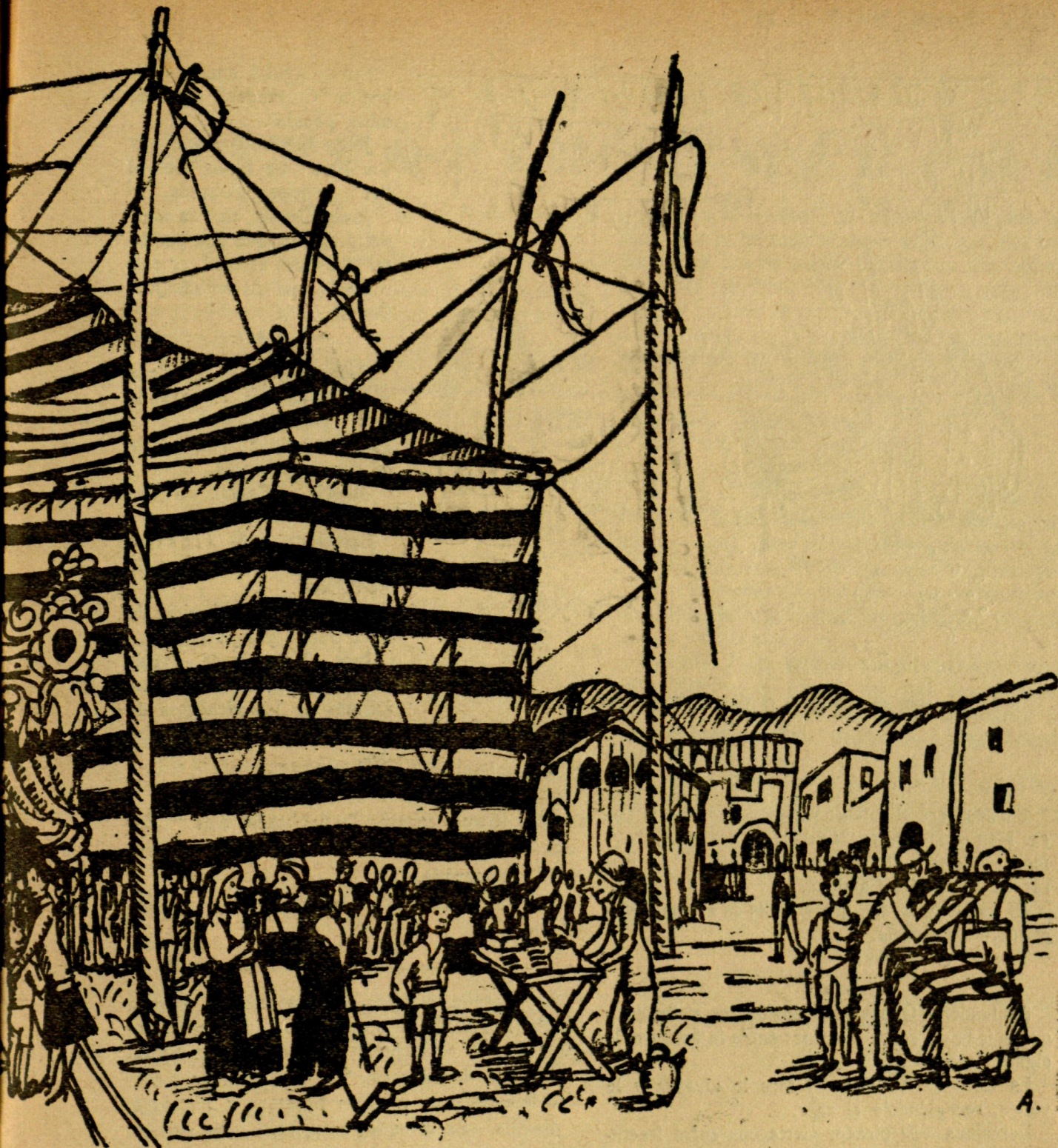
Si només fa que nosa, la cultura! Ja, ja: entesos.

Quina alegria per tot arreu!

L'un:—Saps les mongetes? de trenta sentims a tres rals.

UAB

Biblioteca de Comunicació

à embalar tothom qui voldrà.

L'altre:—Saps l'oli? trenta cèntims més el litre.

L'altre:—Saps el pa?...

—Oh, no me'n parlis!

—Fuig, home: als núvols!...

Que bé: quina alegria per tot arreu!

Per un error de caixes, en alguns exemplars del

darrer número apareixia el poema titulat "Il trionfo di Segalotti" (que, dit sigui entre parèntesi, obtingué un èxit extraordinari) amb la signatura de "Tururut".

Repetim: això fou una badada; l'autor del poema és el senyor Pop, italià autèntic (cosí valencià de Gabriele D'Annunzio).

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGI
— BARCELONA —

PERDONEU
QUE VOS HO DIGUI, PERÒ...
B A D E U M O L T !

Si vos creieu que us portaran
a casa
la xistosa novel·leta per a tothom
grans i xics

La Vida de Llätzer de Tormes

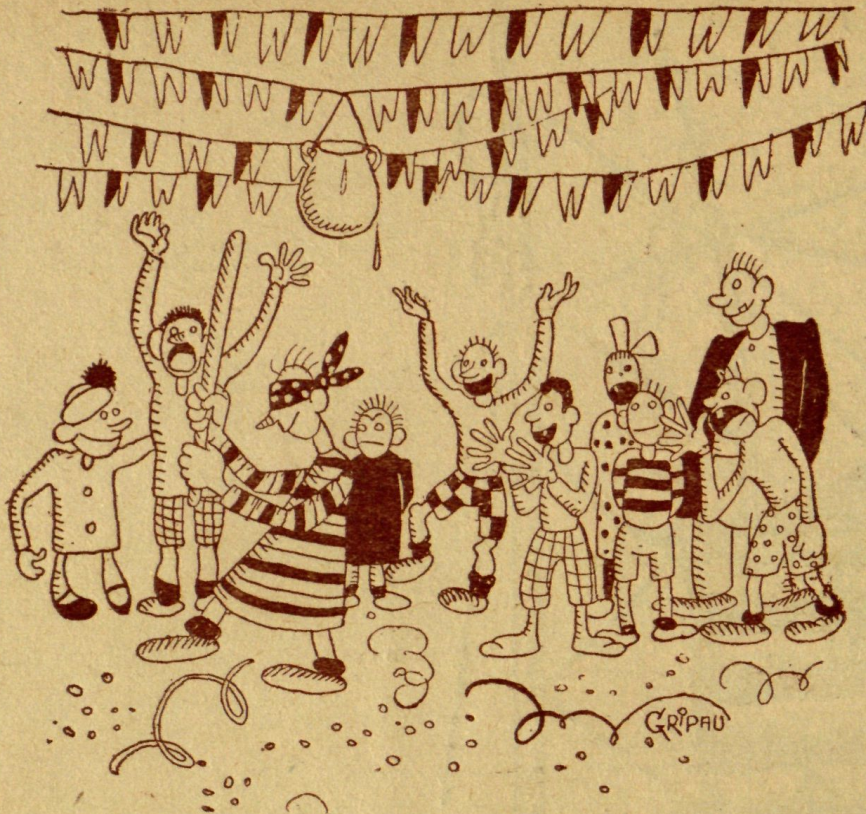
Es una l·laminadura que no n'hi haurà per tothom
que en vulgui.

Si sou barceloní,
doneu ara mateix **2 pessetes** al vailet;

Si residiu a fora,
encarregueu-la desseguit al Recader.

LA TROBARAN,
ENTRE ALTRES,
ALS SEGÜENTS LLOCS:

Llibreria Italiana: Rambla de Catalunya, n.º 125.
Llibreria Verdaguer: Rambla del Centre, n.º 5.
Llibreria Francesa: Rambla del Centre, núms. 8 i 10.
Llibreria Puig Alfonso: Plaça Nova, n.º 5.
Llibreria Hereus de la Vda. Pla: Fontanella, n.º 13.
Llibreria Subirana: Portaferriça, n.º 14.
Editorial Poliglota: Petritxol, n.º 8.
Editorial «Voluntad»: Bruch, n.º 35.

*On es veu que, el dia menys pensat, l'olla pot
rebre un cop de cec.*

Shakespeare al català: veu's aquí una bella tasca. Han aparegut ja "Corrolà", "Hamlet", "Romeu i Julieta", "El marxant de Venècia", a càrrec de l'Editorial Catalana.

El traductor de tan grans obres és el poeta Magí Morera i Galícia.

Visquen els poetes!

Santander.—Olmos sale cogido, es volteado y queda inánime sobre la arena: sufre la fractura de algunas costillas.

La Coruña.—Villalta: el toro le alcanza y le voltea, recogéndole al caer.

Barcelona.—El picador Cartagena sufre fractura de la pierna derecha.

Valencia.—Màrquez, al dar una verónica, resulta cogido y campaneado aparatosamente.

Madrid.—Grave cogida de Nacional Chico. Es gravemente herido el novillero Francisco Pérez en la Charlotada; también es cogido Zapaterito II.

Poemes, poemes: ritmes, llum, enlairament espiritual; quina collita!

Ferran Agulló, amb son llibre de "Corrandes", sonor de musa popular.

Josep M.ª Prous i Vila, amb son llibre "La Lluna dins el llac", deliciosa garlanda.

Josep Carner, amb sa magnífica ofrena, que duu per títol "La inútil ofrena", or pur.

Heu's aquí els millors Jocs Florals.

Badajoz.—En la novillada salta la barrera el segundo toro y coge el usbjefe de los guardias municipales; herida de diez centímetros.

Madrid.—Cogida de Rubito.

Barcelona.—El diestro Maera herido en la plaza de Barcelona.

San Fernando.—Cogidas de Ruiz García y Aguilariño.

Inca.—Valencia II, Facultades y Fuentes Bejarano, además de los picadores de sus cuadrillas son encarcelados.

Més lletres, encara: la publicació dels "Clàssics Catalans", que serà un regal de Tardor daurada i assaonada.

Llegim, amics, llegim: treballem, estudiem, meditem!

La Coruña.—Cogida del rejoneador Miguel Cuchet: el segundo toro, al clavarle el tercer rejón, alcanzó a Cuchet, volteándole varias veces.

Melilla.—Inauguración de una plaza de toros; dos banderilleros cogidos: Bejarano y Marinero.

Sevilla.—En el quinto toro, Litri sufre una cogida aparatosa.

Salamanca.—Cogida de Zapaterito por el primer bicho.

Pamplona.—En el "encierro", resulta mortalmente cogido el joven Esteban Domeño (D. e. p.).

**AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR**

JOSEP ROCA

— SOLINGEN — PARIS — BARCELONA —
NAVALLS I MAQUINES D'AFAITAR ASSEGURADES : GANIVETERIA : TOCADOR
: : : : : Taller d'esmlar tota mena d'eines : : : : :

Plaça del Pi 3
(Casa fundada per R. Roca)

Història Natural

FAUNA MARINA

I.—El lluç

N'hi ha molts. Es una mena de peix infatuat, un animal d'aquells que es creuen ésser el centre de la Creació.

Potser es pensa ésser intelligent, tal vegada creu tenir una figura captivadora o suficients mèrits per merèixer l'admiració de tothom, sense adonar-se que el nom que porta li diu ben clar el què és: lluç, lluç i sempre lluç.

Cal dir que, mirat del seu punt de vista, té raó per sentir-se pretensions; sempre que s'ha de fer un banquet, o una dinada important qualsevol, i en tot tec de "personalidades", el lluç és indispensable; i no un: dos, cinc, deu, cinquanta, és a dir, quantes més persones, més lluços. Ell veu que un hom li reserva en aquelles ocasions el lloc d'honor de la taula—el centre, entre ramells de flors—i es bufa de satisfacció... però, o lluç!, no s'adona que no serveix allí més que per realçar la vàlua de les persones o nodrir l'estómac dels afamats.

Bo serà de remarcar que alguns, en compte de lluç, diuen "merluza", creient que fa més elegant. Potser per això "la merluza" és a l'ordre del dia entre ells.

II.—La truita (1)

Peix de riu. A les costes no acostumen a trobar-ne.

De truites, n'hi ha de moltes menes: hi ha aquelles que es fan a la cuina de casa, amb ous de gallina; hi ha aquelles que surten a desgrat d'un mateix—per altre nom, pasterada!—; i hi ha els peixos. Per saber a quina mena de truites ens referim, n'hi ha prou amb recordar que aquests apunts són d'Història i, més concretament, d'Història Natural, d'allò més natural que corre per aquests móns de Déu.

Les truites són abundosíssimes, i hom en veu de tot tany. Ni ha de petites, i de mitjanes, i de

(1) Encara que diem fauna "marina", per aquesta vegada, serà fluvial. No vindrà pas d'un punt: oi?

grandioses. D'aquestes no n'havíem vist fins fa poc; però ja ho havíem sentit a dir, que n'hi havien. Tant ens en havien parlat, que fins teníem una mica de dubte que fos com ens deien. En aquests darrers temps, però, n'havem vist pels nostres propis ulls, d'enormes, i en tan gran nombre, com mai no hauríem arribat a imaginar.

Com que les truites es fan riu endins, aquí no se'n veuen tantes. Déu n'hi doret, però...!

III.—El pop

Tal com el pinten, només el coneixem per referències. Diuen que és una bèstia terrible, imensa, d'una força aclaparadora, impossible de superar; una cosa inimitable, superba, sense parell... i amb unes aficions que el fan capaç de xucclar, per les seves potes insadollables, tot allò que es posi al seu abast.

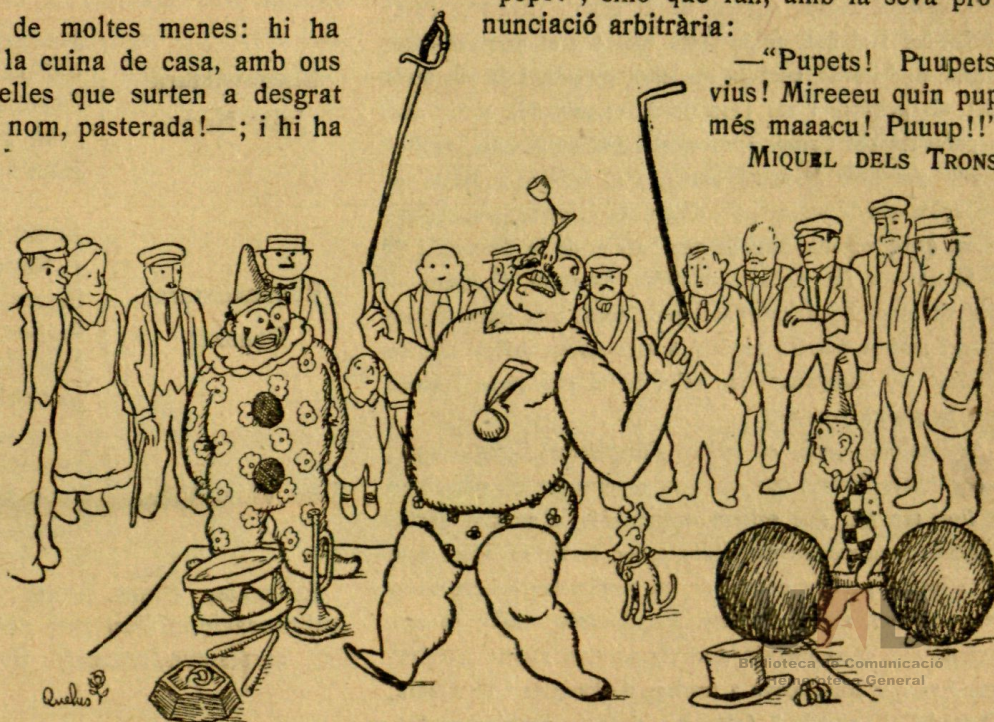
Fastigós, i de formes antipàtiques—dolentes, no: pitjors!—, sí, que ho és. Això havem pogut comprovar-ho en individus petits, no sabem si d'una espècie nana, o minúscols i insignificants exemplars nou nats.

Ja havem dit que hi ha qui ens assegura que havem de veure algun pop grandios. Nosaltres en dubtem. El pop, creiem que només serveix que per la menjadora. I a taula, tant se val que siguin grossos com petits: la qüestió és atipar-se'n.

Com a nota curiosa, farem constar que els peixaters, quan el venen, no criden senzillament "pops!", sinó que fan, amb la seva pro nunciació arbitrària:

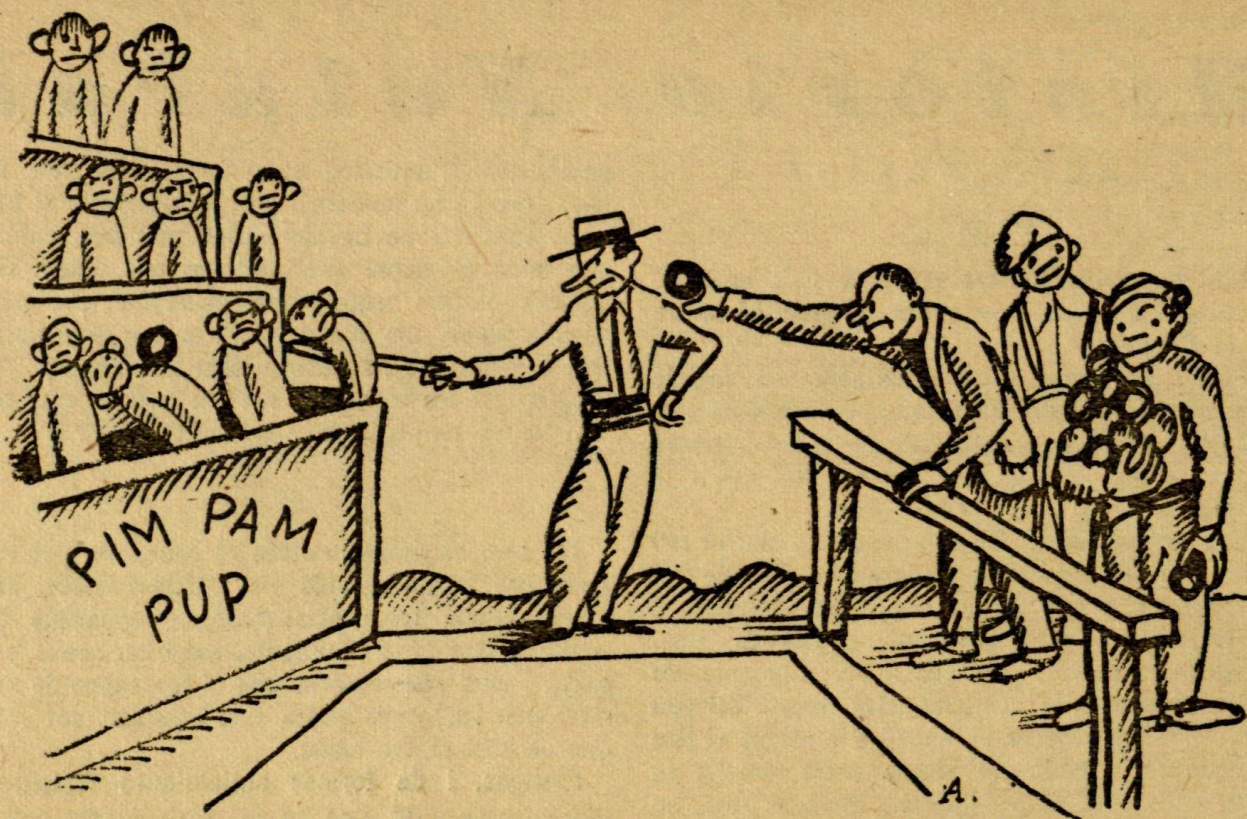
—"Pupets! Puupets vius! Mireeu quin pup més maaacu! Puuup!!"

MIQUEL DELS TRONS

PER L'ESTIL D'ALLO DE LES "GRANS" MANIFESTACIONS

—Pare, pare: aquí us porto el pes de 500 quilos!

On es veu que hi ha coses que no necessiten explicació.

COSES DE REUS

La calor i les festes majors.

HA vingut ja el temps de la calor i de les festes majors dels pobles del redós del campanar. Morell, Vilaseca, Castellvell, Vilallonga, etc., etc., i hom comença a observar el desesper dels nostres xicotets—tot l'esperit dels nostres xicotets, diguem de la nostra joventut, és en el fut-bol i el ball de la festa major i el carnaval—per llogar un "Ford" com si fos cosa pròpia, i ja els teniu fent els gegants i els Don Joan, escarransit, però, amb la pubilleta del Camp, proposant certs casaments, fent-se passar per nois de cases bones, i si anéssiu a mirar us trobaríeu que la major part d'aquests xicotets, són els que dèiem altra vegada, aquells que baixen de la Secuita i de la Muçara a fer de salta-taulells. Però ni d'aquests ni dels altres se'n pot aprofitar gran cosa, tots estan tallats amb el mateix patró i gairebé a tots els ha influït allò de l'ombra del campanar que se'ls fa el cap gros i viuen amb la panxa contenta.

Ara mireu, però, el nostre dilectíssim Santasusagna, el periodista discret que ens feia esperar de veure'l en un lloc tan alt, que solíem nomenar-lo el nostre Carles Soldevila reusenc, s'entreté ara a fer sortir revisteta com la "Vixeta" parlant només de les modistes i dient coses banals i fent xistos dolents. Es llàstima, vaja; és una llàstima que descendeixin així els nostres xicotets aprofitables. Ara que començava a traduir de l'anglès i de l'italià, "Pirandello", només li falta que el facin regidor qualsevol dia.

GAN-XET.

SITGES

INFORMACIÓ SENSACIONAL

Al Passeig de la Ribera, vora el Sobreixidor, ha estat trobat un document que, entre altres coses de positiu interès, diu:

Buenaventura
Julià Massó

(Joan Ramon Benaprés
Salvador Robert Raventós
Enric Roca Via
Joan Julià (fill)
Joan i Enríque Mitjans Julià

Buenaventura
Benazet

(Anton Benazet
J. Roqueta
Saturnino Llansó Giralt
August Jacas Llauredó
Pau Barrabeitg
Josep Selva Junyent

José Vidal Vidal

(Tomàs Matas Llopis
Pepe Suñé Alaix
Salvador Casamitjana

Es tracta d'una futura candidatura? Són les embrancacions d'un nou partit? Potser es vol definir certes tendències? Sols Déu ho sap!

Biblioteca de la Generalitat
i Hemeroteca General

ANTUÑICU

Sitges, 7 d'agost 1924.

Correu de Vilafranca

En "Pepe" Bur... bur... eres, tan popular a Vilafranca, diu que no vol fer més comèdia i que no ha acceptat el paper que li donaven en "Per una Prebenda". El paper que deurà fer ara En Sanginés.

Bé, sí, ja, ja. Ja et coneixem herbeta, que et dius moradux!

Volen fer administradors de la Festa Major de Vilafranca a un parell d'"americanos"—com diuen les noies de setze anys—i ells volen i dolen.

Fóra curiós. Llavors sí que podríem dir:—*En Cuba yo, caramba, más fiero que Menocal, pero aquí, me río yo de Brugal. Cómo no?*

Retalls Mataronins

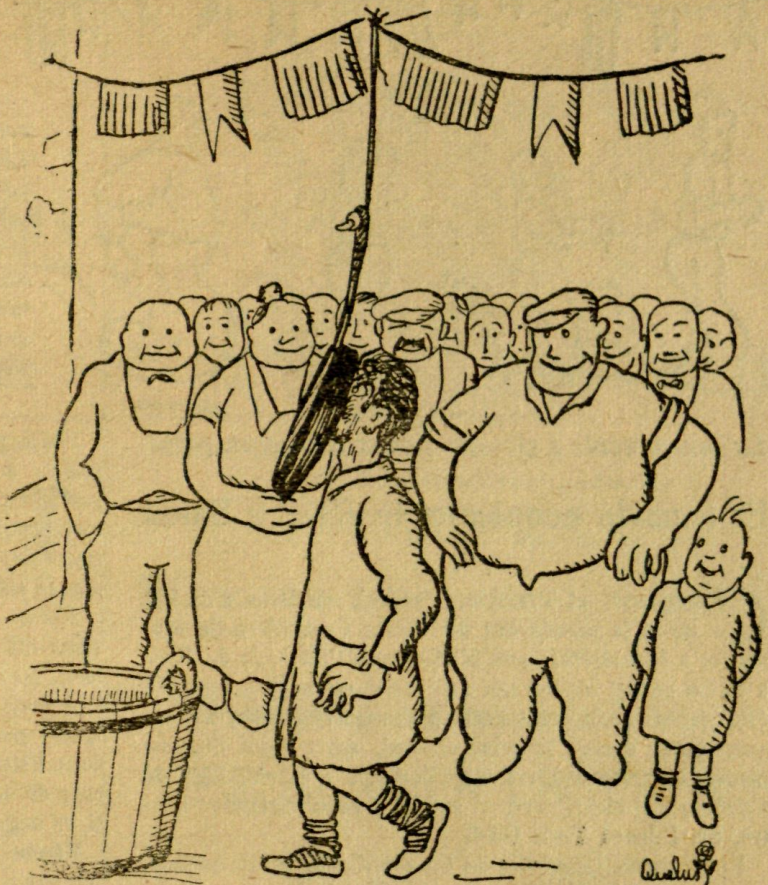
No sé si fou amb ironia; però ho digué, seriosament, un foraster:—Fins en la Banda Municipal es coneix que és molt industriosa, Mataró; les guerres que porten són de cotó blau, com el que usen els obrers metallúrgics i de fàbriques.

En l'entrada de l'envelat de l'Iris deia, un ròtul: ENVALAT IRIS... Està bé de sal!

Anunci d'un sastre: "Confecciones para *Militares y Caballeros*". Home, qualsevol suposaria que aquest senyor nega als militars la condició de "caballeros"... Potser volia dir: "militares y paisanos." Ah!

*A Salou, a Salou!
un tramvia, dues coques
i tres truites, per un sou!*

On es veu que els més "pintats", s'embruten per mitja pesseta.

La nostra Exposició

(Més exemplars rebuts)

Com a introducció a la celebració de Primer Centenari de la Renaixença de Catalunya, aquesta revista està preparant, per a temps oportú, l'exposició de premsa de tota mena, color i tendències, en forma de diari, setmanari, butlletí, revista, etcètera, que de cent anys ençà s'ha publicat a Ca-

talunya, Balears, València, i llocs de catalans de l'estranger. Amb destí a aquesta exposició, ultra els ja dictats en números anteriors hem rebut els que ara diem:

Tots són nats en el segle actual, tret dels que ja especificarem. Són:

La Comarca de Vich; Llabor, de Terrassa; L'Escut, d'Arbeca; Diari de Mataró; Avant, de Vilafranca del Penedès; La Defensa, de Vilanova i Geltrú (any 1887); Correo de Tortosa, Diario de Tortosa, La Zuda, de Tortosa; Vida Nova, de Tarrega; Muntanyes Empordaneses, de Terrades; Heraldo de Gerona (any 1900).

La innombrable i gloriosa falanx d'un gran partit.

El tramvia econòmic de Reus a Salou

I

CERTAMENT, el Tramvia Econòmic de Reus a Salou, no té la popularitat del famós Cremallera de Montserrat, però el Tramvia Econòmic de Reus a Salou és, cal dir-ho, tan únic i tan meravellós com pot ésser-ho el famós cremallera. Abans que tot calia, ben segur, sentar aquest principi el qual, apart sigui dit, ens plaurà de sostenir arreu de Catalunya i, si cal, fora de Catalunya ajudant, però, el patrici i amic particular nostre, Sr. Eduard Toda Güell.

El Tramvia Econòmic de Reus a Salou és, de pujada, mogut a vapor. Les màquines, però no són pas vulgars màquines de vapor; cadascuna d'elles duu, si més no, un cartell amb el nom d'un il·lustre reusenc que el fum tot just eixit de la xemeneia cuida d'auriolar, simbolitzant així, la glòria perenne, al dir de Balzac, sol dels morts.

Mantes males llengües, tarragonines naturalment, es complauen a comparar els cotxes idíl·lics del nostre Tramvia Econòmic, amb les no gens econòmiques capsas de llumins que serveix l'Arrendatària; però per ventura s'albira massa el verí que duu la tal comparança, perquè nosaltres en prenguem esment, si bé, ens plaurà llençar a la faç d'aquests esperits corcats per l'enveja, les paraules asserenades d'En Gaudí (reusenc il·lustre, baldament encara cap màquina de vapor no dugui el seu nom).—I bé, què us penseu que és poc bonica una capsa de llumins?

Una bona tarda d'agost, us voldria democràticament (1) asseguts darrera les cortines ratllades d'un dels cotxes pintats de nou, d'aqueix tramvia (l'extraordinari esdeveniment de pintar de nou els cotxes, és degudament glosat en els Anals de Reus, que redactats pel Sr. Fort, publica el famós Heraldo de Reus) per, d'allí estant, fruit tots els encisos d'aquella velocitat que, possiblement, hauríem de lamentar algun dia.

En les planes de la Revista del Centre de Lectura, criàrem, fa temps, l'esment de les autoritats sobre el particular. Feia aleshores pocs dies que un incident particularíssim acabava de tenir lloc. El tramvia corria vertiginosament, quan al mig de la via el maquinista albirà un petit punt negre que paulatinament augmentà fins a destriar-se clarament un tendre infant de pocs anys. La pendent de Reus a Salou, en veritat, és remarcable, i el tramvia engolia l'espai, pitant desesperadament, mentre l'infant seguia tranquil·lament jugant amb unes pedretes. Precipitadament, el maquinista provà de frenar, però fou debades; el fre cedí partit. Aviat els viatgers es donaren

compte de la imminent desgràcia, i una angúnia mortal s'apoderà de tothom. Els xiscles de les senyoretes s'unien a l'estrident xiulet de la locomotora, i els desmaís de les senyores es succeïen. Llavors, però, s'esdevingué un fet, insòlit en aquests temps de materialisme. Un jove abnegat saltà del tren, i, corrent amb totes les seves forces, assolí atrapar la màquina i fins passar-la. Amb destresa sense parió, llençà, fora de la via la tendra criatura, i àdhuc ell es llençà, mentre la màquina, seguida de la llarga corrua de cotxes, passava brunzent.

II

S'allarga la via entre amples oliverars i vinyes, paral·lela a la carretera. A dreta i esquerra, devora els garrofers patriarcalcs, s'aixequen els massos, d'arquitectura extraordinària, i el tren s'atura en diferents estacions del trajecte, patriòticament i exclusiva, per agermanar més i més el reusenc amb el seu camp ubèrrim.

Abans d'eixir el tren, hom cal que assabenti al revisor del lloc on pensa davallar, a fi que aquest, al seu torn, ho innovi al maquinista. Actualment el maquinista i el revisor emprèn el més vulgar dels mitjants, la paraula; però suara la cosa es feia d'una manera meravellosa. Ells posseïen un llenguatge, gesticular i era una bella cosa de veure el bon revisor bracejant, adés, talment com si es negués, adés simulant amb les mans una taulada.

Férem aleshores nombroses recerques, i al capdavant aclarírem el següent: que el braceig de l'home que es nega volia dir parada en el lloc conegut per Bassa del Just; que la taulada simulada amb les mans volia dir parada a la Caseta; que les mans disposades en el front del revisor volia dir parada al mas d'En Casagualda (2); i que la parada en la única corba de la línia, era assenyalada remant—diríem—amb un sol braç, mentre que la parada en "les quatre carreteres" amb un senzill encreuament de braços.

III

La gran manca de carbó, produïda per la Guerra no menys Gran, repercutí arreu, i el Tramvia de Reus a Salou no se'n féu pas escapol. Hom remarcà, aleshores, que a la tardor les daurades fulles caigudes dels plàtans no les feia voleiar el vent, al llarg de la carretera, ni s'amuntegaven, en dies serens, en la cuneta; desapareixien misteriosament, tot just caigudes, i aviat no mancà qui féu esment de la semblança excessiva del fum de les locomotores, amb el de les daurades fulles de plàtan cremades.

Els estius que vingueren després foren dolorosos pel nostre tramvia; sovint passava per la vergonya de veure que, de pujada, les bicicletes i tartanes que corrien per la carretera l'avençaven, esperonades pels crits dels seus propis i desagraïts viatgers; i, tanta fou la seva dolor, que fins arribà a intentar convertir-se en elèctric. Però millors temps vingueren; i avui encara els reusencs somriuen gojosos en esguardar el meravellós tramvia econòmic que els duu a les platges de Salou, i contenen tot tustant-vos l'espall, confidencialment, que un gran personatge, en veure'l, digué:

—Els tramvies del Paradís, devien ésser d'aquesta manera.

(2) *Ex-tractant en bestiar boví.*

(1) *Els cotxes d'aquest tramvia són tots de tercera.*

També Vilafranca

♦ ♦ ♦

Vilafranca del Panadès

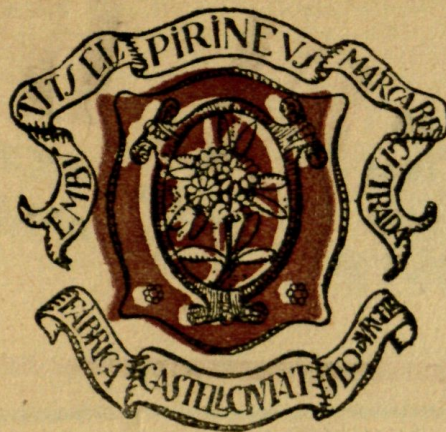
tindrà un número especial de

EL BORINOT

l'últim número de mes

per la

FESTA MAJOR

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARC EL CA, ÚM. 2023-A
A SITGES, ÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castellciutat

(Seu d'Urgell)

BRAGUERS I FAIXES A MIDA - SUSPENSORIS SPORT - MITGES - GENOLLERES - TURMELLERES
ELÁSTIQUES - ESPARDENYES AMB SOLA DE GOMA - CINTURES PER OPERATS D'HÈRNIA
TIRANTS I CINTURONTS DE CAUTXÚ - BITLLETES COTONS - GLASSES - BENES
PILOTES TENNIS I FUTBOL - ESPONGES - PETAQUES
MARCA "LA GERMANA"

PITETS - BABERS - CALCETES TOT GOMA PER INFANTS - PILOTES I JOGUINES TOT GOMA
ARTICLES DE GOMA PER A BARBERS - MITJONS DE CAUTXÚ - GORROS DE BANY - TELES PER LLIT - XUPADORS

PRODUCTES TUSELL, S. A. - RONDA SANT PERE, 12 - BARCELONA

R E S P O N E M

(No tornem els originals)

(No tornem els originals)

Peret Bufa.—Massa vent, company!

J. J. J.—I ca, home; i ca!

M. Fet.—Sí; bastant mal fet.

Fauna.—Mirarem que vagi. Agraïts.

*No hi ha res tan repugnant i molest com
la suor dels peus. Çó pot evitar-se amb la*

"FRICCIÓ BLAY"

Dipòsit:

FARMÀCIA VIDAL

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Herpetologia

REUS

Any II - Núm. 38

14 d'agost 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp. a

l'Administració.

Angels, 22 i 24

BARCELONA

- Veus? Aquell és del pup.
— En què ho coneixes?
— En què balla “envelat”, com son amo.

Biblioteca de Comunicació
i Documentació General